

РЕШЕНИЕ

№ 6330

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5924** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ вр. чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на началник група при Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, срещу Решение № 1620 от 06.04.2023г. по нахд. № 8052/21г. на Софийски районен съд, НО, 122-ри състав, с което е отменено негово Наказателно постановление (НП) № 20-4332-019208 от 29.10.2020г. с което е наложено на Д. М. Б. административните наказания глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл.174, ал.3, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт поради допуснатото нарушение на материалния закон, процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните по делото и надлежно приобщени към делото доказателства. Счита, че съдът е направил неправилен извод като е приел, че описаната в акта и НП фактическа обстановка, въпреки че е напълно установена, не може да изведе състав на административно нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Излага доводи, че АНО е установил наличието на всички законови предпоставки за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя и наложил едно справедливо наказание с оглед тежестта на нарушението. Сочи, че в случая

доказателствената тежест е разместена, т.е. именно жалбодателят следва да представи доказателства, с които да обори отразеното в акта и това което е приобщено от разпита на свидетеля. Излага още, че Д. Б. не е ангажирал никакви доказателства в тази насока, които да опровергават направените в акта констатации, както и доказващи неговата невинност относно вмененото му нарушение, напротив жалбоподателят е бил водач на спряното за проверка МПС и е отказал да бъде тестван за концентрация на алкохол в кръвта. Счита, че съдът не е положил необходимите усилия да събере всички относими доказателства, с оглед разкриване на обективната истина. Моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди издаденото наказателно постановление. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна – Д. М. Б. не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на прокуратурата – прокурор от СГП моли да се отмени решението на СРС и делото да се върне за ново разглеждане и събиране на доказателства.

Административен съд София - град Х. касационен състав, като взе предвид твърденията на страните и с оглед предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, излага следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК, от надлежна страна и на подлежащ на оспорване акт.

Разгледана по същество е основателна.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 20.10.2020г. около 01:13 часа Д. Б. е управлявал л.а.“О. М. В8 В.“ с рег. [рег.номер на МПС] в С., по [улица]с посока на движение от [улица]към МОЛ „П.“. Спрян е за проверка от свид. Г., който констатира, че при слизване от автомобила Б. залита, говорът му не бил нормален, а провлачен. Повикан е за съдействие патрул на ОПП - СДВР, разполагащ с дрегер за тестване на алкохола в количеството издишан въздух. С пристигането на местопроизшествието на автопатрула на ОПП, в чийто състав бил и актосъставителят Д. И., Д. Б. отказал да се подложи на тест с дрегера. Затова в 02,00 часа на 20.10.2020г И. С. - младши автоконтрольор при ОПП - СДВР връчил на Д. Б. Талон за изследване, в който му разпорежда в срок до 45 минути да се яви в УМБАЛ „Света А.“ за даване на кръвна проба.

За констатациите е съставен акт за установяване на административно нарушение № 290015 от 20.10.2020г. за нарушение на чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП. Въз основа на АУАН било издадено обжалваното НП № 20-4332-019208 от 29.10.2020 г. с което на ответника е наложена глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, пр.1 от ЗДвП.

За да отмени НП, районният съд е приел, че административнонаказателното производство е образувано прибързано, в срока на изпълнение на предписаното с Талона задължение на водача за явяване за даване на кръвна проба. Изложил е още, че в констативната си част АУАН не съдържа констатацията актосъставителят да е установил неявяване или пък явяване, отказ пред лекар от даване на кръвна проба. Сочи, че в АУАН не се съдържа доказателство за довършване на вмененото на Б. нарушение.

Решението е неправилно.

Актът и наказателното постановление отговарят на формалните изисквания на ЗАНН, като издадени от компетентни органи притежаващи нужните правомощия. АУАН е

издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН. Атакуваното НП съдържа реквизитите по чл.57 от ЗАНН и в него не съществуват съществени пороци, водещи до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

В случая фактическите констатации, отразени в АУАН и възпроизведени в НП, в частност – отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол, както с тест, така и с вземане на кръвна проба, се установяват от събраните писмени и гласни доказателства. С този отказ същият е осъществил административни нарушения по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

От съдържанието на оспореното наказателно постановление е видно, че е изписано словесно точно в какво се е състояло нарушението на водача, което покрива изцяло състава на чл.174, ал.3 от ЗДвП, съдържаща едновременно правило за поведение и санкцията за неизпълнението му. Редът, по който се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства се регламентира от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози (Наредбата).

Съгласно чл.1, ал.3 от нея употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване на технически средства и медицински изследвания. Техническите средства включват и тестове за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози. За целите на медицинските изследвания се извършват и химически и химико-токсикологични лабораторни изследвания. Чл.3, ал.1 от Наредбата указва, че при извършване на проверка на място от контролните органи употребата на алкохол се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози – с тест. Чл.3а посочва случаите, в които проверката се извършва чрез медицински изследвания – на алкохол - с химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с химико-токсикологично лабораторно изследване, когато лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; лицето не приема показанията на техническото средство или теста; физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. За целта на медицинското изследване, се издава талон за изследване, който се връчва на водача срещу подпис с указания в него лечебното заведение, в което водачът следва да се яви и срока на явяването му. Съобразно конкретиката на настоящия случай водачът е реализирал нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП, като е отказал проверката с техническо средство за употреба на алкохол, след което е отказал медицинско изследване - което е сторил чрез бездействие като не се е явил в посочения в талона срок в посоченото лечебно заведение.

Видно от показанията на свид. Г., Д. Б. е дал признаци за употреба на алкохол.

Изводът на съда, че административнонаказателното производство е образувано прибързано, в срока на изпълнение на предписаното с Талона задължение на водача за явяване за даване на кръвна проба е в противоречие и с приложения талон за изследване и АУАН, който той лично е подписал без възражение по време на проверката.

На следващо място съдът не е съобразил и разпоредбата на чл.189, ал.2 ЗДвП, според която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая доказателствената сила на акта не е оборена от Д. Б., който носи доказателствената тежест за това.

По изложените съображения обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, а

НП – потвърдено, тъй като спорът е изяснен от фактическа страна.

С оглед изхода на спора на касатора се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Поради това и на основание чл.221 ал.2 предл. първо от АПК, Административен съд София – град X. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1620 от 06.04.2023г. по нахд. № 8052/21г. на Софийски районен съд, НО, 122-ри състав.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление (НП) № 20-4332-019208 от 29.10.2020г. издадено от началник група в Отдел "Пътна полиция" към СДВР.

ОСЪЖДА Д. М. Б., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата от 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.

